

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 140

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 4 martie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 340 din 5 decembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, modificată și completată.....	1-4		
Decizia nr. 357 din 12 decembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea			
		nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată	4-6
		ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI	
		21. — Decizie privind publicitatea și teleshoppingul la produse medicamentoase, tratamente medicale și suplimente nutritive.....	6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 340 din 5 decembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, modificată și completată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată. Excepția a fost ridicată de Florin Cornel Bălănescu în Dosarul nr. 1/2002, de Paula Țirlă în Dosarul nr. 3/2002, de Ministerul Public în

Dosarul nr. 4/2002 și de Laurențiu Păduraru în Dosarul nr. 5/2002 ale Curții Supreme de Justiție — Completul de 9 judecători.

La apelul nominal făcut în Dosarul nr. 259C/2002, la care sunt conexe dosarele nr. 260C/2002, 261C/2002 și nr. 262C/2002, se prezintă personal Florin Cornel Bălănescu, Paula Țirlă și Laurențiu Păduraru, autori ai excepției, lipsă fiind celelalte părți, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Președintele acordă cuvântul asupra cererilor prelabile, față de care Florin Cornel Bălănescu, în temeiul art. 27 pct. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă, formulează cerere de recuzare a domnului judecător Șerban Viorel Stănoiu.

Ministerul Public solicită respingerea cererii.

Curtea respinge cererea ca fiind inadmisibilă în temeiul art. 25 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, potrivit căruia „o dată legal sesizată,

Curtea procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului și nici cele privind recuzarea judecătorilor“.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul în fond.

Florin Cornel Bălănescu, în esență, susține că dispozițiile art. 64 din Legea nr. 92/1992, republicată, sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, 21, 24, art. 49 alin. (1), art. 125 alin. (1) din Constituție și ale art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât liberul acces la justiție este garantat doar pentru categoria magistraților declarați reușiți la examenul de capacitate, iar nu și pentru categoria celor declarați nereușiți. Aceste două categorii se află doar strict formal în situații diferite, ceea ce nu justifică aplicarea unui tratament juridic diferențiat. Solicită ca, în situația admiterii excepției de neconstituționalitate, în conformitate cu prevederile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, să se extindă controlul de constituționalitate și asupra prevederilor art. 62 alin. 3 și ale art. 63 alin. 6 din Legea nr. 92/1992, republicată, care sunt neconstituționale în măsura în care restrâng cazurile în care Consiliul Superior al Magistraturii poate invalida examenul de capacitate doar la acele ipoteze în care se constată că nu au fost respectate condițiile prevăzute de lege referitoare la organizarea examenului sau dacă rezultatele au fost denaturate prin săvârșirea unor fraude. În final, arată că aplicarea unui tratament juridic diferit este nejustificată și din considerente de ordin uman, expunând o amplă situație de fapt și propuneri de lege *ferenda*; critica este întemeiată pe jurisprudența Curții Constituționale în materia liberului acces la justiție, precum și pe jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

În concluziile lor Paula Țîrlă și Laurențiu Păduraru declară că achiesează la concluziile coautorului excepției, Florin Cornel Bălănescu, susținând că dispozițiile de lege criticate, întrucât nu se referă la categoria candidaților nereușiți la examen, au semnificația unei lacune de reglementare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind nefondată. Având în vedere că prevederile art. 64 din legea criticată reglementează doar ipoteza în care Consiliul Superior al Magistraturii refuză să propună numirea magistratului, după validarea examenului de capacitate, de către președintele României, instanța de judecată, sesizată fie în temeiul prevederilor Legii nr. 92/1992, fie în baza Legii nr. 29/1990, nu se poate substitui comisiei de examinare. Așadar, prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și nici celor ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 20 mai 2002, pronunțate în dosarele nr. 1/2002, nr. 3/2002, nr. 4/2002 și nr. 5/2002, **Curtea Supremă de Justiție — Completul de 9 judecători, prevăzut de art. 64 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată.** Excepția a fost ridicată de Florin Cornel Bălănescu, Paula Țîrlă, Ministerul Public și Laurențiu Păduraru în cauze având ca obiect plângerile formulate în temeiul art. 21 din Constituție și al art. 64 din Legea nr. 92/1992, republicată, împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-au respins cererile de reexaminare a lucrărilor susținute cu prilejul participării la examenul de capacitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile Legii nr. 92/1992, în ansamblul său, și, în special, ale art. 64 sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 20 alin. (2) și ale art. 21 din Constituție, precum și ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul unei persoane la judecarea cauzei sale în cadrul unui proces echitabil, public și într-un termen rezonabil de către o instanță independentă și imparțială. Starea de neconstituționalitate constă în aceea că „legea nu prevede expres posibilitatea unei căi de atac în justiție împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii de validare a examenului de capacitate, pe care să o poată exercita și procurorii și judecătorii care au fost declarați respinși la examenul în cauză“, încalcându-se astfel liberul acces la justiție, „care are ca semnificație faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale, pe care le-a instituit, nici o categorie sau grup social“. Prevederile art. 64 din legea criticată încalcă și dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât creează o „discriminare între candidații declarați reușiți la examenul de capacitate, ținând cont în exclusivitate de rezultatele examenului, comunicate de către comisia de examinare, fără a lua în calcul și memoriile celor declarați nereușiți“.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, și ale art. 18¹ din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, introduse prin Legea nr. 181/2002, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul României a trimis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5/6.847/AN din 12 iulie 2002, punctul său de vedere, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, cu următoarea motivare:

„În ce privește conformitatea art. 64 din Legea pentru organizarea judecătorească cu prevederile constituționale, arătăm că dispoziția legală invocată nu contravine art. 21 din Constituție care consacră accesul liber la justiție. Art. 64 alin. 2 din lege instituie tocmai posibilitatea de a ataca în justiție refuzul Consiliului Superior al Magistraturii de a propune numirea de către Președintele României, printr-o plângere suspensivă de executare.

Referitor la invocarea neconstituționalității textelor criticate în raport cu art. 16 din Constituție, considerăm că și sub acest aspect excepția este neîntemeiată. Fără îndoială, dispozițiile criticate de semnatul excepției nu creează discriminări între cetățeni pe criteriile egalității în drepturi, prevăzute atât în art. 4 alin. (2) din Constituție, cât și în art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Norma cuprinsă în textul de lege criticat e aplicabilă tuturor cauzelor de acest fel, precum și tuturor părților din aceste cauze, în egală măsură.“

Avocatul Poporului a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5.959 din 5 iulie 2002, punctul său de vedere, în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

„Inexistența unor prevederi speciale în Legea nr. 92/1992, care să stabilească posibilitatea exercitării unor căi de atac împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii de validare sau invalidare a examenului de capacitate nu exclude posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa instanței de contencios administrativ, în termenele și în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990.

Prin urmare cu toate că art. 62 alin. 3 și art. 64 din Legea nr. 92/1992 nu conțin prevederi exprese pentru

exercitarea unei căi de atac în justiție împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii de validare sau invalidare a examenului de capacitate, pe care să o exercite candidații la acest examen, indiferent dacă au fost declarați admiși sau respinși, considerăm că nu există discriminare între cele două categorii de candidați.“

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere exprimate de Guvern și de Avocatul Poporului, rapoartele judecătorului-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1—3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Prin încheierile din 20 mai 2002 instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 din Legea nr. 92/1992, republicată, modificată și completată, iar din cererile formulate în motivarea excepției rezultă că autorii acesteia au criticat pentru neconstituționalitate și legea menționată, în ansamblul său. De asemenea, în cadrul dezbaterilor autorii excepției au solicitat Curții Constituționale ca, admitând excepția de neconstituționalitate, în temeiul art. 25 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, să dispună extinderea controlului de constituționalitate și asupra prevederilor art. 62 alin. 3 și ale art. 63 alin. 6 din Legea nr. 92/1992, republicată, modificată și completată, care nu pot fi disociate de prevederile art. 64 din aceeași lege.

Examinând încheierile de sesizare, Curtea constată că este legal sesizată doar cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 din Legea nr. 92/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 30 septembrie 1997.

Curtea respinge cererea de extindere a excepției de neconstituționalitate asupra altor prevederi ale Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, deoarece aceasta ar avea semnificația sesizării directe a Curții, lucru nepermis de dispozițiile Legii nr. 47/1992. Potrivit prevederilor art. 25 alin. (2) din aceeași lege, controlul poate fi extins numai în ipoteza în care, constatând neconstituționalitatea unei prevederi legale, reține că în cuprinsul actului atacat există și alte prevederi contrare Constituției, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate prevederile menționate în sesizare.

Dispozițiile art. 64 din Legea nr. 92/1992, republicată, criticate de autorii excepției, au următorul cuprins:

„În cazul în care magistratul nu a fost propus de Consiliul Superior al Magistraturii pentru a fi numit de Președintele României, în termen de cel mult 6 luni de la data validării examenului de capacitate îi încetează calitatea de magistrat.

Împotriva refuzului Consiliului Superior al Magistraturii de a propune Președintelui României numirea în funcție a magistratului, acesta se poate adresa cu plângere Curții Supreme de Justiție, în termen de 30 de zile de la expirarea termenului prevăzut la alin. 1. Plângerea este suspensivă de executare. Curtea Supremă de Justiție judecă plângerea în complet format din 9 judecători. Hotărârea pronunțată este irevocabilă.“

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că această prevedere legală contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 20 alin. (2) și ale art. 21 din Constituție, precum și celor ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, având următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“*

— Art. 20 alin. (2): *„Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“*

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept.“

Curtea reține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească reglementează în art. 58—64 examenul de capacitate pe care trebuie să-l susțină magistrații stagiați — judecători și procurori — pentru a fi numiți în funcție prin decret al Președintelui României, potrivit art. 47 din lege.

Examenul de capacitate se susține în fața unei comisii în componerea prevăzută de lege, iar rezultatele examenului sunt validate de Consiliul Superior al Magistraturii.

Art. 64 invocat de autorii excepției nu se referă la validarea examenului de capacitate, ci la situația în care, după validarea examenului, Consiliul Superior al Magistraturii refuză să propună Președintelui României numirea în funcție a magistratului care a fost declarat reușit la examen.

În acest caz și numai în acesta magistratul se poate adresa cu plângere Curții Supreme de Justiție.

Textul de lege menționat nu contravine prevederilor art. 16 din Constituție, dat fiind că dispozițiile pe care le cuprinde se aplică în mod egal tuturor persoanelor pe care le vizează, și anume candidații declarați reușiți la examenul de capacitate, care însă — din motive a căror temeinicie poate fi apreciată de justiție — nu au fost propuși de Consiliul Superior al Magistraturii pentru a fi numiți de Președintele României. Textul nu contravine, de asemenea, prevederilor art. 21 din Constituție și nici ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu conține norme restrictive privind accesul la justiție al persoanelor la care se referă, ci, dimpotrivă, stabilește dreptul acestora de a se adresa cu plângere Curții Supreme de Justiție.

În conținutul său excepția de neconstituționalitate vizează omisiunea legiuitorului de a permite — prin același text al legii — și candidaților respinși la examenul de capacitate de a se adresa cu plângere Curții Supreme de Justiție. În examinarea criticii formulate de autorii excepției Curtea Constituțională reține că, în cadrul procedurii prevăzute de art. 64 din Legea nr. 92/1992, republicată, candidații declarați nereușiți la examenul de capacitate nu se află în aceeași situație juridică cu cei declarați reușiți la examenul de capacitate, astfel că tratamentul diferențiat ce li se aplică — în ce privește folosirea căilor de atac în justiție — nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție.

Pe de altă parte, Curtea observă că dispozițiile art. 21 din Constituție și ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale au în vedere accesul la justiție pentru apărarea drepturilor și a intereselor legitime, adică a acelor drepturi și interese care sunt reglementate prin lege.

Or, posibilitatea de a ataca rezultatele unui examen sau ale unui concurs nu constituie un drept de sine stătător, reglementat ca atare prin lege, ci un mijloc de realizare a dreptului de a ocupa funcția pentru care s-a organizat examenul sau concursul, prin intermediul procedurilor de examen sau de concurs pe care legea le reglementează.

A decide altfel ar însemna să se recunoască organelor de justiție competența de a se substitui examinătorilor, de a invalida evaluările făcute de aceștia și de a le înlocui cu evaluările proprii ale judecătorilor, ceea ce ar excede în mod evident atribuțiilor instanțelor judecătorești.

Rezultă așadar că dispozițiile criticate de autorii excepției nu contravin prevederilor constituționale invocate de aceștia și nici prevederilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 16 alin. (1), art. 20 alin. (2), art. 21, 123, art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, modificată și completată, ridicată de Florin Cornel Bălănescu în Dosarul nr. 1/2002, de Paula Țirlă în Dosarul nr. 3/2002, de Ministerul Public în Dosarul nr. 4/2002 și de Laurențiu Păduraru în Dosarul nr. 5/2002 ale Curții Supreme de Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 357

din 12 decembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biroul de Turism și Tranzacții” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.483/2001 al Judecătoriei Mangalia.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 151C/2002 și nr. 152C/2002, având în vedere că atât obiectul excepției de neconstituționalitate, cât și autorul acesteia sunt identice cu cele ale cauzei menționate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, și ale art. 164 alin 1 și 2 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor

nr. 151C/2002 și nr. 152C/2002 la Dosarul nr. 130C/2002, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, arătând că asupra constituționalității textelor legale criticate Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii, statuând că acestea sunt constituționale. Precizează că nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 2.483/2001, precum și prin încheierile din 23 noiembrie 2001, pronunțate în dosarele nr. 3.784/2001 și nr. 3.785/2001, **Judecătoria Mangalia și, respectiv, Tribunalul Constanța au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biroul de Turism și Tranzacții” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției consideră — pentru ipoteza în care terenurile aparțin societăților comerciale — că, prin efectul art. 10 alin. 4 din lege, acestea devin proprietate de stat, ceea ce ar reprezenta „o exproprieră”, contravenind astfel art. 41 alin. (3) din Constituție. Au fost, tot astfel, în opinia autorului excepției, încălcate și prevederile art. 41 alin. (1) și ale art. 135 alin. (6) din Legea fundamentală. Neconstituționalitatea

textului menționat ar atrage, astfel cum consideră autorul excepției, și neconstituționalitatea altor texte din aceeași lege, de care regimul terenului afectat locuințelor ce se vând nu poate fi disociat; este vorba despre art. 7 alin. 1, 5 și 6, ca și despre art. 10 alin. 1, 2, 3 și 6 din Legea nr. 85/1992, republicată. În fine, se mai susține că art. 10 alin. 4 din lege, încălcând prevederile Constituției, contravine și Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Al doilea text criticat pentru neconstituționalitate este art. 7 alin. 4 din legea menționată. Autorul excepției consideră că „Modalitatea în care s-a stabilit prin lege indexarea nu are nici o justificare obiectivă și rațională, determinând ruperea justului echilibru și antrenând încălcarea art. 1 din primul Protocol adițional la convenția deja menționată“. Pe de altă parte, arată autorul excepției, „legiuitorul a prevăzut că dreptul de proprietate asupra părților comune ale clădirii și dreptul de proprietate asupra terenului aferent construcției se transmite obligatoriu și fără nici un contravaleant, iar această măsură este o privire de proprietate care contravine art. 1 din primul protocol la convenție“.

Instanțele de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Se consideră că „modalitatea de stabilire a prețului de vânzare pentru locuințele menționate, precum și atribuirea terenului aferent în condițiile art. 36 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 nu încalcă principiul dreptei și prealabilei despăgubiri prevăzute de art. 41 alin. (3) din Constituție, deoarece vânzarea vizează doar locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, iar terenul atribuit în proprietate este, de asemenea, teren aparținând statului. Faptul că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992, în cadrul procesului de privatizare, pârâta a devenit societate pe acțiuni cu capital mixt nu este de natură să atragă neconstituționalitatea prevederilor legale invocate“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 7 alin. 4 și a art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992, republicată, este neîntemeiată. Această excepție are la bază — în opinia Guvernului — o greșită interpretare a legii, căci art. 10 alin. 4 din legea menționată „nu prevede o expropriere, ci o trecere a terenurilor în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat. Prin urmare, atribuirea terenurilor se face integral sau proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate asupra construcției respective“. Pe de altă parte, observă Guvernul, „Faptul că în aceste cazuri autorul excepției critică prețul de vânzare al locuințelor nu privește constituționalitatea textului criticat, fiind o problemă de opțiune legislativă“. Este citată în acest sens jurisprudența Curții, de exemplu Decizia nr. 324 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 5 februarie 2002.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale

art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 7 alin. 4: „*Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.*“;

— Art. 10 alin. 4: „*Pentru persoanele care dobândesc locuințele în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, atribuirea terenului se face în condițiile art. 36 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.*“

Motivele de neconstituționalitate invocate de autorul excepției privesc atât modalitatea de stabilire și, implicit, cuantumul prețului de vânzare, cât și atribuirea în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, a terenurilor pe care se află aceste construcții, considerându-se că textul criticat nu respectă cerințele impuse de prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cum ar fi, de exemplu: Decizia nr. 10 din 8 martie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 5 mai 1994, Decizia nr. 46 din 23 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 29 aprilie 1999, Decizia nr. 40 din 14 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 1 iunie 2000.

S-a apreciat, în soluția dată de Curte, în sensul constituționalității textului art. 7 din legea menționată, că prin aceste prevederi a fost consacrată „o normă de justiție socială, întrucât s-a dat posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au participat direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic“. Iar în cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație *in rem*, deci în considerarea obiectului (locuință construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, care ar fi avut în considerare societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării.

Atât soluțiile, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neîntervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992, republicată, Curtea constată, de asemenea, că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate. Acest text de lege face referire numai la modalitatea concretă de atribuire a terenurilor pe care se găsesc locuințele dobândite prin vânzare-cumpărare în condițiile Legii nr. 85/1992, republicată. Deci acest articol nu prevede o expropriere, ci o trecere a terenurilor în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, atribuirea

terenurilor făcându-se integral sau proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate asupra construcției respective.

De altfel, și asupra constituționalității acestui text Curtea s-a pronunțat, de exemplu prin Decizia nr. 164 din 22 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 23 august 2001, Decizia nr. 324 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 5 februarie 2002, și Decizia nr. 270

din 22 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 6 decembrie 2002, statuând că dispozițiile art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992, republicată, sunt constituționale.

Atât soluțiile, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biroul de Turism și Tranzacții” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.483/2001 al Judecătorei Mangalia, precum și în dosarele nr. 3.784/2001 și nr. 3.785/2001 ale Tribunalului Constanța.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 decembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE

privind publicitatea și teleshoppingul la produse medicamentoase, tratamente medicale și suplimente nutritive

Având în vedere dubla calitate a Consiliului Național al Audiovizualului, de garant al interesului public și de unică autoritate de reglementare în domeniul programelor audiovizuale,

ținând cont de necesitatea reglementării publicității și a teleshoppingului la produse medicamentoase, tratamente medicale și suplimente nutritive,

în vederea armonizării legislației românești cu reglementările și normele Uniunii Europene,

ținând cont de necesitatea respectării principiilor liberei concurențe, protecției vieții, sănătății, securității și intereselor economice ale consumatorilor, precum și a mediului,

având în vedere că publicitatea la produsele medicamentoase trebuie să se supună unor condiții stricte și unui control efectiv,

în temeiul art. 17 alin. (1) lit. d) din Legea audiovizualului nr. 504/2002,

membrii Consiliului Național al Audiovizualului adoptă următoarea decizie:

Art. 1. — Prin *publicitate audiovizuală pentru produse medicamentoase și tratamente medicale* se înțelege orice formă de promovare efectuată în cadrul serviciilor de programe, destinată să stimuleze distribuirea, consumul sau vânzarea acestora.

Art. 2. — Publicitatea și teleshoppingul sunt permise numai în cazul produselor medicamentoase și al tratamentelor medicale care nu necesită prescripție medicală.

Art. 3. — Sunt interzise publicitatea și teleshoppingul la produsele medicamentoase care conțin substanțe psihotrope sau narcotice, în sensul convențiilor internaționale.

Art. 4. — Publicitatea pentru produsele medicamentoase trebuie să încurajeze folosirea rațională a acestora, să le prezinte în mod obiectiv, fără a le exagera calitățile terapeutice.

Art. 5. — Promovarea produselor medicamentoase și a tratamentelor medicale în serviciile de programe audio-vizuale va include în mod obligatoriu următoarele:

- a) numele produsului;
- b) denumirea comună, dacă produsul conține un singur ingredient activ;
- c) indicația (pentru ce se folosește produsul sau tratamentul medical respectiv);
- d) avertizarea sonoră și scrisă, timp de minimum 6 secunde, prezentată la sfârșitul clipului publicitar a cărui durată depășește 10 secunde: „Acest produs se poate elibera fără prescripție medicală. Se recomandă citirea cu atenție a prospectului. Dacă apar manifestări neplăcute, adresați-vă medicului sau farmacistului.“

Art. 6. — (1) Este interzisă difuzarea de publicitate sau teleshopping pentru produse medicamentoase, vitamine, suplimente alimentare, nutrienți, suplimente nutritive și tratamente medicale prezentate sau recomandate de personalități ale vieții publice, culturale, științifice, sportive sau de alte persoane care, datorită celebrității lor, pot încuraja consumul acestor produse sau tratamente.

(2) Este interzisă difuzarea de publicitate și teleshopping care înfățișează medici, stomatologi, farmaciști sau asistente medicale care recomandă sau avizează medical produse de larg consum, cu excepția produselor de igienă personală, produse medicamentoase, vitamine, suplimente alimentare, nutrienți, suplimente nutritive sau tratamente medicale.

(3) Este interzisă difuzarea de publicitate și teleshopping pentru produse medicamentoase, vitamine, suplimente alimentare, nutrienți, suplimente nutritive și tratamente medicale, dacă prezentările conțin recomandări sau avize ale asociațiilor medicale.

Art. 7. — (1) Nici un fel de mesaj publicitar pentru produse medicamentoase sau tratamente medicale nu poate fi adresat persoanelor care au vârsta mai mică de 16 ani.

(2) Este interzisă difuzarea de publicitate la produse medicamentoase, vitamine, suplimente alimentare, nutrienți, suplimente nutritive și tratamente medicale în emisiuni pentru copii ori în pauzele publicitare care precedă sau urmează unor astfel de emisiuni.

(3) Producătorii și distribuitorii de produse medicamentoase, vitamine, suplimente alimentare, nutrienți, suplimente nutritive și tratamente medicale nu pot sponsoriza programele sau emisiunile destinate copiilor.

Art. 8. — (1) Este interzisă difuzarea de publicitate și teleshopping:

- a) la produse pentru tratarea alcoolismului;
- b) la tratamente clinice împotriva căderii părului;
- c) pentru hipnoză, terapie prin hipnoză, psihologie, psihanaliză sau psihiatrie;
- d) la acele produse medicamentoase al căror cost este compensat.

(2) Este interzisă menționarea în publicitate sau teleshopping a unor indicații terapeutice pentru:

- a) tuberculoză;
- b) boli cu transmisie sexuală;
- c) alte boli infecțioase grave;
- d) cancer și alte boli tumorale;
- e) insomnie cronică;
- f) diabet și alte boli metabolice.

Art. 9. — Publicitatea la produsele medicamentoase nu trebuie să conțină nici o mențiune care:

- a) să dea impresia că o consultație medicală sau o intervenție chirurgicală nu este necesară, în special prin oferirea unor sugestii de diagnostic sau de tratament la distanță;

- b) să sugereze că efectul tratamentului cu produsul medicamentos respectiv este garantat, nu este însoțit de efecte secundare sau este mai bun decât ori echivalent cu cel al altui tratament sau produs medicamentos;

- c) să sugereze că starea de sănătate a publicului ar putea fi îmbunătățită prin consumul respectivului produs;

- d) să sugereze că starea de sănătate a publicului ar putea fi afectată dacă nu consumă produsul respectiv; această interdicție nu se aplică la campaniile de vaccinare susținute de industria farmaceutică și aprobate de Ministerul Sănătății și Familiei;

- e) să sugereze că respectivul produs medicamentos este un aliment, produs cosmetic sau alt bun de larg consum;

- f) să sugereze că siguranța sau eficiența produsului medicamentos se datorează faptului că este natural;

- g) ar putea, prin descrierea sau reprezentarea detaliată a unor simptome ori a unor cazuri clinice, să ducă la un autodiagnostic eronat;

- h) să se refere, în termeni impropriei sau incorecți, la vindecare;

- i) folosește în termeni impropriei, alarmanți sau incorecți imagini, scheme sau fotografii care arată modificări ale organismului uman provocate de boli sau leziuni ori de acțiunea produselor medicamentoase asupra organismului uman sau a unor părți ale acestuia;

- j) evidențiază că respectivul produs medicamentos este autorizat de Agenția Națională a Medicamentului.

Art. 10. — (1) Este interzisă difuzarea de publicitate și teleshopping la produse și tratamente naturiste, care, după caz, nu sunt însoțite de avertizarea sonoră și scrisă:

- a) „produs neatestat medical“;
- b) „metodă neatestată medicală“.

(2) În cazul în care produsele și tratamentele naturiste au fost verificate din punct de vedere medical, acest lucru va fi atestat de către Colegiul Medicilor din România.

(3) Avertizarea prevăzută la alin. (1) se va face la finalul mesajului publicitar.

Art. 11. — Publicitatea și teleshoppingul pentru produse și tratamente homeopate sunt permise numai pentru produsele și tratamentele avizate de Ministerul Sănătății și Familiei sau de Colegiul Medicilor din România.

Art. 12. — Este interzisă difuzarea de emisiuni sau teleshopping în care sunt prezentate cazuri de vindecare a unor boli grave cu ajutorul tratamentelor convenționale sau neconvenționale, dacă diagnosticul și actele medicale care îl atestă nu au fost certificate de Colegiul Medicilor din România sau dacă în emisiune ori în teleshopping nu este prezent și un reprezentant al Colegiului Medicilor din România care să certifice din punct de vedere medical rezultatele obținute.

Art. 13. — Este interzisă difuzarea de publicitate și teleshopping în care se sugerează că este necesar ca oricine să își suplimenteze dieta cu vitamine și minerale sau că astfel de suplimente pot să îmbunătățească funcții fizice ori mentale care în mod normal sunt bune.

Art. 14. — Emisiunile audiovizuale, publicitatea și teleshoppingul, destinate produselor sau tratamentelor pentru slăbit și pentru menținerea greutatei corporale, fără indicații terapeutice, vor respecta următoarele condiții:

- a) să existe dovezi medicale, de încredere, pentru fiecare afirmație privind efectele benefice ale produselor sau tratamentelor;

- b) să indice, când se afirmă că greutatea unei persoane a scăzut cu o anumită valoare, perioada în care s-a realizat această scădere;

c) greutatea pierdută și perioada în care s-a obținut trebuie să fie compatibile cu practicile medicale și de dietă general acceptate și să nu semnifice calități nerepresentative ale produsului sau serviciului medical oferit;

d) în cazul alimentelor și băuturilor cu cantități calorice scăzute, dacă sunt prezentate ca o parte a regimului de slăbire, se va indica faptul că produsul respectiv poate conduce la pierderea de greutate numai ca parte a unei diete ce controlează calorii/energia;

e) în cazul produselor special elaborate pentru a fi utilizate în diete cu restricții calorice, care, conform instrucțiunilor producătorului, înlocuiesc în totalitate sau în parte aportul alimentar zilnic, acestea nu pot fi promovate sub alt nume decât „substitut alimentar complet pentru slăbit” sau „substitut alimentar parțial pentru slăbit”;

f) în cazul produselor alimentare și al băuturilor cu cantități calorice scăzute nu se vor face referiri la rata ori la mărimea scăderii în greutate ca rezultat al utilizării respectivelor produse sau la reducerea senzației de foame ori la creșterea senzației de sațietate.

Art. 15. — (1) Promovarea sau prezentarea produselor și tratamentelor pentru slăbit ori pentru menținerea greutății corporale trebuie să includă avertizarea sonoră și scrisă, cu o durată de minimum 5 secunde: „Consultați medicul înainte de a urma dieta”; dieta trebuie prezentată sau promovată ca o măsură pe termen scurt.

(2) Sunt interzise mărturiile sau relatarea unor cazuri particulare care să justifice urmarea dietei respective.

Art. 16. — Publicitatea și teleshoppingul pentru orice fel de produs sau tratament pentru slăbit ori pentru menținerea greutății corporale vor respecta următoarele condiții:

a) nu se vor adresa persoanelor cu vârsta sub 18 ani și vor avertiza publicul asupra acestui aspect printr-un insert scris și/sau sonor;

b) nu pot fi difuzate în emisiunile pentru copii sau în pauzele publicitare care precedă ori urmează unor astfel de emisiuni;

c) nu se vor adresa în mod direct persoanelor obeze, nu vor include exemple cu cazuri în care se vorbește despre sau apar persoane care ar fi fost obeze înainte de a utiliza produsele sau serviciul căruia i se face publicitate;

d) nu vor sugera sau nu vor afirma că a fi subponderal este adecvat sau de dorit.

Art. 17. — (1) În cazul nerespectării prevederilor prezentei decizii Consiliul Național al Audiovizualului va emite o somație de intrare în legalitate cu termene precise.

(2) În cazul nerespectării somației se aplică dispozițiile art. 91 alin. (3) din Legea audiovizualului nr. 504/2002.

Art. 18. — În cazul publicității la vitamine, prevederile art. 6 alin. (1) intră în vigoare în termen de 45 de zile de la data publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Național al Audiovizualului,
Ralu Filip

București, 28 ianuarie 2003.
Nr. 21.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
